

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hűmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. Egyes szám 20 fillér. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Klotildfalva, utolsó posta Piliscsaba, Pestmegye.

Tamás husvétja.

Az Úr feltámadott! Hallelujah! Mi is feltámadunk! Hallelujah!“ Harangok, orgonák, szószékek és lapok ezrei és százezrei zúgják a husvéti csodát, de Tamást mindez hűvösen érinti. Hűvösen, mintahogy a nap sugarai is sokszor áprilisi időjárásban csak hűvösen érinti az emberi arcot. Azért Tamás elmegy a templomba, meghallgatja a szép husvéti prédikációt. Haza menve hideg ujjaival lapozgat a husvéti lapokban. Egy-egy gondolatnál meg-megáll, van, ami tetszik is neki, feljegyzi a szellemes mondások közé, — de lényegében nem változik meg nála semmi. Jelül annak, hogy minden hidegen érinti..

Tamás! Te egy fajtája vagy a lelkeknek. Rendkívül józan, rendkívül flegmatikus, borzasztó higgadt és bizalmatlan, mint az éjszaka, mely fél és bújik a hajnal elől. Az emberek talán meg is szokták bámulni, hogy mennyire tudsz uralkodni az érzelmeid felett, nem kalandozol el — ki, sehova a kézzel fogható dolgok világából. Jól van, Tamás, de vigyázz, mert ezzel az örökös hűvös magatartással meg lehet fagyni. S megfagyni halál. Ez az egyik szava az idei husvétnak Tehozzád, Tamás.

Jézus azonban nem nyugszik ebbe bele, hogy téged minden hűvösen érintsen még az is, hogy Ő meghalt érted s feltámadott. Te azt mondd, Neked ilyen a természeted. De Jézus nem hagyja annyiban a dolgot. Figyelj csak, Tamás, hogy jön Ő utánad! Nem megható, hogy újra, meg újra megállít? Magára vonja teljes figyelmedet. Megfogja ujjadat és megtapintatja Veled a szegek helyét, — ezt még eddig nem tette, — a soha be nem hegedő sebeket, a nagypéntek eltörölhetetlen mély nyomait, honnét a bünttörölő vér csordult az egyébként eltörölhetetlen bűnök törlésére. — Van-e még ujjad, Tamás, ha első hitedet el is vesztetted? Van-e őszinteséged, — hogy a halált nem mondd életnek, s az életet nem halálnak? S van-e annyi bátorságod, hogy mikor dicsőülni látod szemeid előtt a Golgotha ormát s érzed a Lélek bizonyágtételét: „Avagy nem ezeket kellett-e Neki szenvednie s úgy menni be az Ő dicsőségébe?“ — igen, akkor szabadon kitörsz, mint a széthasadt jégpáncél alól a tavaszi forrás vize: „Én Uram és én Istenem!“

Akkor vége lesz minden hűvösségednek. Forró életátadásban végződik husvétod. Mert ott végződött Tamásé is. Szived nyitva lesz folyton a megfeszített és feltámadott Jézus számára, amint Tamásé is azután végig nyitva maradt.

Gáncs Aladár,

Jézus, a Bárány.

Ajkát panaszra nem nyitotta,
Mig zúdult rá a gúny s a vád,
S amíg véresre hasítottta
Szúró tövis szent homlokát,

Szelid maradt, miként a bárány
Az őt megnyiró kéz előtt,
Készen, megválni vére árán
Népét, mely elvetette Őt.

S kihullt a Bárány drága vére,
A bünteltörő áldozat,
S a bűnös összetört szívére
Azóta enyhet csak ez ad.

Mint Bárány vett Ő diadalmat.
S felénk is; ime, int a cél,
Nyomába járni úgy tudunk csak,
Ha bennünk báránylelke él.

Vargha Gyuláné.

A Golgothán
három kereszt állt.

Nagypénteken gondolatban ma-
gam előtt láttam a gyilkos Ba-
rabbást, akinek Pilátus megkegyel-
mezett, ugyanakkor, amikor az Élet
Fejedelmét kiszolgáltatta a rablók-
nak.

Barabbás felénk, zavart tekintet-
tel, lábujjhegyen osont végig Jeru-
zsálem üres utcáin. A város népe
kiment a Golgotha hegyére, hogy
lássák a keresztet és a gonosz-
tevőket fenn a kereszten.

Barabbásnak eszébe jutott: „Én
is kimegyek a Golgothára, hisz ott
kellett volna ma nekem is lennem.
Ott ütött volna az utolsó óráim.”
Odament Barabbás és ott állt a há-
rom kereszt alatt és így gondolko-
zott:

„Azt ott baloldalt jól ismerem.
A jobboldali cinkostársam volt a
rablásnál és gyilkosságnál. Igen,
ezek az én társaim. És az lett
volna az én helyem — ott a kö-
zépen.

Azt az embert ott a közép-
nem ismerem, ez nem a mieink
közül való. De egyet biztosan tu-
dok: A középső kereszt énnekem
volt szánva. Egyet biztosan tudok
Az a férfi ott középén helyettem
halt meg.”

Igy láttam gondolatban magam
előtt Barabbást a kereszt alatt.

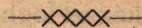
Álltál már te is ott? Ünnepek-
tél már te is nagypénteket a gol-
gothai kereszt alatt?

Jőjj! Menj fel a Golgotha he-
gyére, a három kereszt tövébe és
nézz fel a férfira ott középén.
Nézz fel! Soká, soká! Addig, amíg
világos lesz a lelked előtt: „Az a
kereszt ott a középén az én szá-
momra volt felállítva!”

Várom, míg könny szökik majd
a szemedbe és csendesen, össze-
kulcsolt kézzel mondd:

„Az a férfi, ott a középén én
értem halt meg. Most már tudom
és hálát adok érte.”

A Golgothán három kereszt állt régen.
Három kereszt áll ott ma is még épen.

Minden bűn rajtad volt.

Az antwerpeni székesegyházban
van Rubensnek egy képe
mely a kereszt felállítását ábrá-
zolja. Egy sereg férfi, köztük né-
hány herkulesi erejű is, erőlködik
hogy a keresztet felállítsa. Ha a
képet figyelmesen szemléljük, fel-
tűnik, hogy ez a nagy erőlködés
nincs arányban a teljesített mun-
kával. Ezeknek az öklöknek a sú-
lya alatt a keresztnek hamar kel-
lene állnia. Tévedett a festő a kép
elkészítésénél? Nem, a festő az
akarta megértetni a nézővel, hog-
y a kereszt, amit az Úr hordozott
azért volt olyan nehéz, mert a vi-
lág bűne volt rajta. Az Ő haláláb-
bá daemoni erők nyulnak bele, az Ő
belép egy régióba, ahol sötét ha-

talmak küzdenek az uralomért. Láthatatlan hatalmakkal küzd. Megfoghatatlan az, ami a Golgothán történt, kifürkészhetetlen a kereszt titka. De ha nem is tudjuk megérteni, hittel elfogadhatjuk. Elhithetjük, hogy Isten úgy szeretett bennünket, hogy az Ő egyszülött Fiát értünk adta és legyőzve Isten szeretetétől leborulhatunk az Úr Jézus lábaihoz és mondhatjuk:

„Én Uram és én Istenem.“

Halleluja, ha jó barát köszönt,
Halleluja, ha ellenség dühöng,
Halleluja, ha rám a nap nevet,
Halleluja, ha éjsötét befed,
Halleluja, ha rám tör a veszély,
Halleluja, ha megjön a segély,
Halleluja, bármit küld rám az Úr,
Halleluja változathatlanul!

Aki velem nincsen,
ellenem van!

Máté 12:30.

Jézus személye mellett senki sem mehet el közönyösen. Vagy velem van, vagy ellene. Az Úrnak ez a mondása igaznak bizonyult földi életében épen úgy, mint a kétezer esztendő óta az Ő személye körül forgó lelki életben. A nagyhét története is bizonyítja ezt az igazságot. A tanítványok Jézussal voltak, egészen Ővele. Szívöknek teljes szeretetével, lelküknek minden gondolatával csüggtek rajta. Így bár meglephette őket kételkedés, mint Tamást, gyávaság, mint Pétert, el nem szakadhattak tőle. Az az egy, aki nem volt egészen vele, aki a lelkében még helyet hagyott az anyaghoz, a pénzhez való ragaszkodásnak, az ellene volt, jobban mint bármely nyílt ellensége, mert árulójává lett. A papok és a fari-

zeusok, a népnek ezek a vezetői, bár nagyon vallásosak voltak, de vallásosságukat nem kapcsolták oda Jézus személyéhez, ellene voltak s legádázabb, legelkeseredettebb ellenségeivé váltak az istentiszteletnek, istenszolgálatnak a kegyes címe alatt. Pilátus úgy látszik a megtestesült közöny. Mintha egy cseppet sem érdekelné ez a vallásos rajongó, aki olyan nyilatkozatokat tesz, amelyek az ő lelki világától teljesen távol állanak. S mégis, mert nem tud, gyávaságból, mellé állani, ellene fordul s kiszolgáltatja a nép dühének. S a nép? Ez a nép, amely három éven keresztül hallgatta ajkának édes beszédét, tapasztalta keze érintésének, vagy egyetlen szavának csodás gyógyító erejét, amely látta irgalmasságának és isteni hatalmának kézzelfogható csodatételeit, ez a nép, amelynek ezer meg ezer oka lett volna mellé állani, ellenségeinek dühe ellen megvédelmezni, mit tesz ez a nép? Mert mellé nem áll, ellene fordul, s elhangzik a „Feszítsd meg!“ ez az első lándzsadöfés, amelyet hön szeretett népe intézett a védtelen Megváltó ellen, s amely után a római katona lándzsadöfése ott a keresztfán már az irgalmasság cselekedete volt.

„Aki velem nincsen, ellenem van.“ Ezerszer meg ezerszer bizonyult ennek a szónak igazsága kétezer esztendő történetében. S bebizonyul ma is minden emberi életben, mely odaállítatik ez elé a nagy kérdés elé: „Vele vagy-e, vagy ellene?“

S te kedves olvasóm, vele vagy-e, vagy ellene?

Vargha Gyuláné.

„Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is.“ 1. Kor. 15:14.

Válasszátok az életet.

A fiókban van egy almanagy-ságú gömbölyű valami. Aki a kezébe veszi, azt gondolja, hogy is volt valakinek kedve mohából ezt a labdát kigömbölyíteni és miért szárította így ki? Vajjon miért őrzik a fiókban ezt a kis száraz mohacsomót, amelynek a levelét letéphetjük, anélkül, hogy az életnek a legkisebb jelét is észlelhettek rajta.

Kérdéseimre azt a magyarázatot kaptam, hogy ez egy élő növény, — „Feltámadási növény“, vagy Jerikói rózsa, a neve. Jeruzsálemből került ide, ott tenyészik a homoksvatagban, ahol esőt, sőt még harmatot is ritkán kap. Mihelyt nedvesség éri életre támad, levelet hajt, virágozik és finom illatot áraszt. A fiókból kivett példányt is vízbe tettük és a labda, mint a csillagszerűen hámozott narancs héjja, omlott szép rendben széjjel már néhány óra múlva, s néhány nap alatt új hajtásokkal, virágokkal vált tele. Száraz helyre téve pedig ismét összezsugorodott.

Ilyen a természeti ember lelke és teste is. Él önző módon csak magának, befelé. Isteni életet nehezen lehetne benne felfedezni, bármint vizsgálnók is. De jön az ég harmatja, a Jézusról szóló szent Ige, a „Feltámadás és az Élet“-ről szóló örömhír — a szív a Megváltó előtt kitárul, a kiszáradt tetemek megépülnek, s az Úr Jézus a szívet azzá formálhatja, aminek azt Isten teremtette: a Szent-Lélek élő templomává.

Szárazság idején a labdává zsugorodott növényt a sivatagon messzire gurítja a futóhomokkal terhelt szél; ilyen a képe az Úr Jézus nélkül való embernek, mint a „víztelen kútfők szélből hányatott fellegek.“ (II. Pét. 2: 18.)

Válasszátok! Jézusnak szív hajt, virágozik, s termi a leggyümölcsseit. (Gal. 5:22.) Jézus elzárt szív a menny számára szárad, összezsugorodik és leggyébb a test rúd, kárhuzatos gyümölcsseit termi meg.

Válasszátok az életet. — Nem kem az élet Krisztus! Czékus Kál

Negyven év óta beteg

Egy súlyos beteg ágyánál állottam nemrég, írja egy lelkész: 40 év óta fekszik betegágyán. 15 éves korában súlyos sérülést szenvedett és többet nem tudott felkelni. Földalmait Istentől vett nyugalommal hordozta csendesen, boldog szívvel. Szünetei között megismerte az Úr Jézust, mint az ő megváltóját és általa megismerte az Atyát is. Sápadt arcán túlvilági fény ragyogott. Aki az ágya mellett állt, láthatta rajta az Úr kiapadhatatlan kegyelmét, Aki ennek a szenvedőnek ezt a csodálatos békességet adta. Megkérdeztem: „Nem kívánsz meg soha a sátán, hogy Istenbe és az Ő szeretetében kételkedjél és zúgolódjék?“

— „Óh, igen, ez is előfordult különösen azelőtt, amikor megismertem Isten gondolatait és az Ő igéjét oly kevéssé ismertem. Különösen olyankor, amikor a szereteteimre gondoltam és arra, hogy mennyi fáradságot szerzek nekik, ahelyett hogy segítségükre volnék. Mostanában már nem szokott előfordulni. Ha jönne, akkor a golgothai kereszthez utasítom, ahol több mint 1900 évvel ezelőtt legyőzött és ahol Isten az Ő örökkévaló szeretetével az Ő szent Fiát én érettem szerelvése és halálra adta. Ezt a látni ványt nem bírja az ellenség, azonnal elhagy és én újra és újra dicsőíthetem Isten nagy kegyelmét.“

amely engem megmentett. Az Ő békessége mély számomra, mint a folyam árja és én újra és újra kapok kegyelmet a türelemre. Nemsokára pedig minden megváltottal az Úr Jézushoz mehetek, az én Megváltómhoz, az örök fényességbe!”

Husvétii gondolatok.

Rongyos ruhában, a szenvedéstől ráncos arccal, mélyen beesett szemekkel állt előttem és rekedt, alig érthető hangon kérdezte: „Nem ismer már?” — Egy köhögési roham szakította félbe a beszédet. Csakugyan nem ismertem meg. Ekkor eszembe juttatta, hogy a gyűjtőfogházban találkoztunk. Koldulás és lopás miatt volt már negyedszer a gyűjtőfogházban, amióta az árvaházból a konfirmációja után elbocsátották. Beszéltem neki akkor a bűnösök Megváltójáról, de a szavaim nem voltak rá hatással. Miután elhagyta a gyűjtőfogházat, többször jött hozzám koldulni.

Akkor még erőteljes férfi volt és most egy emberroncs állott előttem. Elmondta, hogy most bocsátották el a kórházból, mint gyógyíthatatlan beteget. Harminchat éves és tüdőveszes. Megrendítettek a szavai és igyekeztem helyzetének teljes komolyságát elétárni, erre azt felelte:

— „Tudom, hogy nemsokára meg kell halnom, azt is tudom, hogy egész életemben csak rosszat tettem. Hogy nemcsak az emberek gyűlölnek jogosan és löknek el maguktól, hanem Isten is csak büntethet és hogy az én testi nyomoruságom és siralmas anyagi helyzetem nem más, mint Isten igazságos ítélete. De azt is tudom, hogy van Megváltóm, aki az én bűneimért meghalt és az én megmentésemért feltámadott. Ő magához fog venni, ha a földi porsátorom összeomlik.”

— Meglepetten kérdeztem, hogy

honnét van ilyen bizodalma, amire így felelt:

— „A konfirmációi oktatásban tanultam, hogy Jézus a bűnösöket magához fogadja. Évekig nem törődtem ezzel, de most, amikor minden reményem elveszett, most egész lelkemmel az átkozott bűnösök utolsó menedékébe kapaszkodom: az én Megváltóm él!”

Husvétii prédikáció.

Kölling, Németország egyik városának evangélikus esperese nagyszombaton ott állott haldokló felesége ágyánál. Kilenc nappal azelőtt született kis gyermeke. Urvacsorát adott a feleségének. A végén a felesége felemelkedett és így szólt! „Mit mondjak, ha a Megváltó jön?” — Így felelt az esperes: „Mondd Kedvesem: Rabbóni, akkor így fog köszönteni: Mária!” A haldokló utolsót sóhajtott, amikor a gyermekét Benjaminsnak keresztelték.

Mindenki, aki ismerte a halottat, tudta, hogy milyen fájdalom lehet a férj szívében. — „Áldás volt számomra” — mondta Kölling — „hogy másnap husét ünnepe volt.” — Háromszor kellett prédikálnia, németül és lengyelül. A hívek természetesnek tartották, hogy az ő megtört lelkipásztoruk maga tartsa a husvétii beszédet. A hívek teljes számban mentek templomba és amikor az esperes belépett, felálltak a helyükön. A sekrestyében várt rá az egyháztanács. A férfiak közül egyik sem szólt egy szót sem, hanem ráborultak sírva az esperesre. „Balzsamként hatott ösztört szívemre a hiveim részvéte és hordozó szeretete. A prédikációra nem tudtam készülni, de a kérdést: „Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sirbolt szájáról” és a feleletet: „odatekintvén látták, hogy a kő el van hengerítve” soha, azután nem

tudtam olyan határozottan és világosan a híveim elé tárni, mint akkor, 1873. év husvétjén. Feleségem boldog hazamenetelekor készültem el belsőleg erre a prédikációra.“

A husvétii öröm nagypénteki fájdalomból születik és csak az olyan szív, amely keresztül ment a fájdalomokon érzi és tudja mások szívébe is beleárasztani ezt az örömet. De az ilyen husvétii prédikátor mellett ott kell állania olyan hívő seregnek, amely vele érez, vele lép a kereszt alá és vele együtt szemléli annak a dicsőségét, aki a halál felett diadalmaskodik és a halálból megment.

KÜLMISSZIÓ

A béke evangéliuma.

Egy új-guineai megtért pogány tartott beszédet egy alkalommal egy összejövetelen. Beszéd közt fel-emelt egy lándzsát és így szólt: „Ez volt a mi állandó kísérőnk. Még a kertjeinkbe se mertünk kimenni e nélkül. Magunkkal vittük a csónakba és az utazásainkra. Éjjel magunk mellé fektettük és az étkezéseknél is velünk volt. De most hála ennek a könyvnek“ — mondta, egy Bibliát magasba emelve — „nyugodtan alhatunk, ez a könyv békességet és védelmet hozott a számunkra és nincs többé szükségünk lándzsára. A Biblia hatására láttam gyilkost és emberevőt békés emberré lenni; a kicsapongó életút és fukart láttam tiszta életűvé válni. Másnak, mint Isten igéjének hatására még ilyen változást nem láttam. Ez az egyedüli, ami mindent világosságra hoz és ami Isten erejével megment.“

Világosság.

Egy Borneo-szigetről való dajak férfi megtérése után összehasonlította előző életét egy barlangban töltött étellel. Azt mondta: — Barlangban születtem. Egy fénysugár

sem hatolt be oda, úgyhogy azt sem tudtam, hogy van világosság.

Akkor jöttetek ti keresztyének és barlang bejáratából bekiáltottatok: „Jöjjetek ki a barlangból. Nézzétek égen a fényes napot, holdat és csillagokat. Gyertek elő és nézzétek és örülni fog a ti szívetek.“

De mi a barlangban neveltünk és azt mondtuk: „Milyen balga beszéd. Mi már megöregedtünk és így csináltunk mindent, mint az elődeink és annál is maradunk.“ De ti újra meg újra bekiáltottatok a barlangból: „Amíg azt nem gondoltam, hogy meg nézem igazat mondanak-e? Megtettem és láttam, hogy igazatok van és kimentem, dacára annak, hogy barátaim vissza akartak tartani. Most már tudom, hogy van világosság és hogy a világosságban jobban mint sötétben.“

Egy japán bennszülött egy Új-Testamentumot ajándékozott egy foglyos házigazgatónak. Ő ugyan nem érdeklődött a könyv iránt, de tudta, hogy az egyik fogoly, aki gyilkosság miatt több évre el volt ítélve, szívesen olvas és odaadta neki a könyvet. A fogoly elolvasta az Új-Testamentumot, a szívére vette annak tartalmát és továbbadta a fogolytársainak.

Egy idő múlva a fogházban tüdőbeteg lett és elűtött ki. A foglyok egyakarattal segítettek a tüzet oltani és amikor a veszedelem elmúlt, sorba állottak, egyenként használta fel a zavart szökésre. A kormányzóságot nagyon meglepte a foglyok viselkedése, vizsgálatot indítottak, hogy a dolog hogy történjen és kitűnt, hogy ez annak az Új-Testamentumnak a hatása volt, amit a foglyos házigazgató adott. A fogolynak, aki az Új-Testamentum hatására ilyen munkát végzett, megkegyelmeztek és szabadon akarták bocsátani. De ő inkább lemondott a szabadságáról, hogy megkezdett munkáját folytathassa.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Ápr. 16. Luk. 23:50–56, Zsolt. 118:14–24. Arimathiai József is az Úr váltság-halálának egyik gyümölcse. Mig élt az Úr, nem mert nyíltan és határozottan mellé állani, csak titokban, szíve mélyén várta az Isten országának eljövetelét. De a megfeszített Jézusból kiáradó életérő az ő szívét is megérintette és bátorságot adott neki arra, hogy Jézusnak egyik ítélőbirája, Pilátus előtt megjelenjen s nyíltan a Megfeszített tisztelőjének vallja magát az által, hogy testének meg akarja adni a végső tisztességet. S ha már a megfeszített Jézusból ilyen erő árad ki, mennyivel inkább a megfeszített és feltámadott Jézusból!

Ápr. 17. Márk. 16:1–8, I. Kor. 5:7, 8, Máté 28:1–10, I. Kor. 15:12–20. A Krisztus istenségében való hit és a feltámadásban való hit szorosan összefüggenek. Aki Jézust csak embernek tartja, az nem hisz feltámadásában sem, de az nem lehet a saját feltámadásában sem, s így semmi más reménysége nincs, mint egy sötét sir, s abban egy, az örök elmúlásnak kitett test. Oh milyen szomorú reménység! Mit ér az ilyen ember hite, vagyis az, amit ő hitnek nevez? Hit-e az, amely csak erre a rövid földi életre szól s azontul semmi sem áll előtte, csak a sötét bizonytalanság? Oh, szabadítson meg Isten mindenkit az ilyen hittől, s adjon neki élő hitet és élő reménységet!

Ápr. 18. Luk. 24:13–35, Csel. 10:34–41, Ján. 20:11–18. I. Kor. 15:54–58. Milyen diadalmas hit a Pál apostol hite! Halál, pokol, bűn meg vannak győzve a Jézus Krisztus által, s Pál tudja, hogy ha ő erősen és mozdíthatatlanul áll, folytonos összeköttetésben az Urral, akkor ez a győzelem az övé is s élete és munkája gyümölcsöket hoz az örökkévalóság számára. Hát te, kedves olvasóm, hiszed-e, tudod-e, tapasztalod-e ezt?

Ápr. 19. I. Pét. 1:1–10, II. Móz. 2:1–10. A zsidókhöz írt levél szerzője bizonyára jól megértette az ótestamentumi irást, mikor azt mondja, hogy: „hit által rejtgették Mózeszt az ő szülei.” (Zsid. 11:23.) Bizony erős hit lehetett az Jehovában, amely azt a zsidó asszonyt arra indította, hogy védtelen kis gyermekét reá bizza a Nilus hajjaira, épen azért, hogy ebben a folyóban ne lelhesse halálát. Jókébed (II. Móz. 6:20.) hitt Jehovah erejében és irgalmában, s Ő reá bizta gyer-

mekét, mikor a Nilusba bocsátotta. S hite nem szegyenült meg.

Ápr. 20. I. Pét. 1:11–25, II. Móz. 2:11–25. Mózes szívét a királyi udvar fénye nem fordította el az ő szegény, agyon-sanyargatott népétől. (Zsid. 11:21–24.) Épen ez a szeretet és hűség keverik őt bajba. Zsidó atyjafiát akarja megszabadítani az egyiptomi ember bántalmazásától, zsidó atyafiakat akar egymással kibékíteni, de fájdalom, épen ezek az atyafiak nem értik meg őt. Valóban viselte ő a Krisztus gyalázatát, már akkor is, mikor a földre eljövendő Krisztus még csak mint a jövő reménysége élt a hívő zsidók szívében. A Mózes meg nem értő népnek pedig hamarosan meg kellett tapasztalnia, hogy mily nagy szüksége volna erre a hatalmas szabadítóra.

Ápr. 21. I. Pét. 2:1–10, II. Móz. 3:1–12. Mózesnek is nevelő iskolán kellett keresztülmennie, hogy alkalmassá tétessék az Úr gondolatainak keresztülvitelére. De mikor a szolgaság évei alatt a hevesvérű Mózes szelidde és alázatossá lesz, akkor elhívja őt az Úr a nagy szolgálatra. Most már majdnem a maga erejében bizakodik, mint akkor, mikor azt az egyiptomit megölte, hanem az Úr lesz vele, aki elküldötte, s akinek szabadítását kell neki közvetítenie. Az Úr mindent a maga idejében cselekszik, csak ki kell ezt várni csendes szívvel.

Ápr. 22. I. Pét. 2:11–17, II. Móz. 3:13–20. Isten az egyetlen, aki öröktől fogva van, és aki örökké lesz s aki mindenkor, minden időkben elmondhatta ezt magáról: „Én Vagyok.” S nem csudálatos-e, hogy ez a minden életnek örök kútforrása lehajol az Ő szegény, gyarló, bűnös teremtményeihez, s szabadulást szerez nekik a rabságból, a szolgaságból, hogy szabadon szolgálhassanak Őneki? S nem példázza-e az egyiptomi rabság és szolgaság a bűnben való rabságunkat és szolgaságunkat, amelyből szintén szabadulást szerzett az Örökkévaló?

Ápr. 23. I. Pét. 2:18–25, I. Móz. 32:22–31. Jákób akkor lehetett győztesse, mikor az Úr által meggyőzetni engedte magát, annyira, hogy tehetetlenné vált. A lelki életben a győzelem sohasem származhatik a mi erőnkől, csakis abból, ha Isten erejének engedünk helyet életünkben. Ez pedig akkor történik, ha mi is, mint

Pál apostol, elmondhatjuk: „Nagy örömmel dicsekszem az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem... mert mikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.” (II. Kor. 12: 9, 10.)

Apr. 24. Ján. 20: 19—31, I. Ján. 5: 1—5-ig, Ján. 21: 15—19, I. Pét. 1: 3—9. A Jézus Krisztusban való hit által születünk újjá és leszünk Isten gyermekeivé. Az újonnan született lelkek mind Isten gyermekei s így mind testvérek. Mily szomorú és természetellenes, ha a testvérek nem szeretik egymást! Ezeknél bizonyára hiány van a szülők iránt való szeretetben is. Mennyivel igazabb ez még Isten gyermekeinél. A szülők iránt való szeretetnek nem édeskés ömlengésekben, hanem engedelmességben kell nyilvánulnia. Istennek pedig egyik legfontosabb parancsa gyermekeihez: Szeressétek egymást! S ez a parancs nem nehéz annak, aki Istent igazán szereti s akinek hite legyőzte nemcsak a körülötte levő, hanem a benne élő világot is.

Apr. 25. Zsolt. 24, II. Móz. 4: 10—20, 27—31. Mózes érzi a nagy feladattal szemben a maga erőtelenségét, s nem tudja még megérteni, hogy épen erőtlensége által győz az Úr ereje. Mindnyájan nehezen tanuljuk meg ezt a leckét. Ha ékeszszólok vagyunk, akkor azt hisszük, hogy ékeszszólásunk által hathatunk, ha ügyetlenek vagyunk a beszédben, akkor azt hisszük, hogy ez akadály abban, hogy bizonyoságot tegyünk. Pedig mindegyik esetben megcsüggenülünk, míg meg nem tanuljuk, hogy mindent az Úrtól várjunk.

Apr. 26. I. Pét. 3: 1—15, II. Móz. 5: 1—13, 22, 23. Az ellenség, amellyel Isten népének föl kell vennie a harcot, nagyon erős. Sokszor úgy tetszik, mintha ellenállhatatlan és legyőzhetetlen volna, annyi akadályt tud górdítani Isten népének útjába. Milyen nehéz ilyenkor meg nem retenni és el nem lankadni! Mózes is, mikor látta, hogy fellépése folytán nem könnyebb, hanem nehezebb lett a népnek helyzete, megijedt és hajlandó lett volna meghátrálni. De a hitnek harcában épen a kitartás a fő, mert az Úr a nehézségeket azért engedi meg, hogy az övéinek hite kipróbáltassék és megedződjék.

Apr. 27. I. Pét. 3: 15—22, II. Móz. 6: 1—9. A nehézségek és küzdelmek kö-

zött újra meg újra felhangzanak az Úr biztató, bátorító szavai. Ígéretei mint a fénylő csillagok tündökölnék a sötét éjszakában. Aki az Úrra néz és reá támaszkodik, annak nem lehet elcsüggednie, mert az tudja, hogy minden bonyodalomból van kivezető út, s ha Isten türelmet és csendességet vár tőlünk a nehéz órákban, az azért van, mert épen ez által juthatunk el a célhoz. Mily szomorú, hogy Mózes csak maga hitt az Ur ígéreteinek, a nép pedig nem hallgatott reá. Ha minket biztatnak hittel és Szent-Lélekkel teljes vezérek, reámutatva az Ur ígéreteire, hiszünk nekik?

Apr. 28. I. Pét. 4: 1—11, II. Móz. 12: 21—28. Az Úrsok nehéz csapást mért már Egyiptomra a Fáraó keménysége és ellenállása miatt, de egy sem volt olyan nehéz, mint ez az utolsó, mikor minden elsőszülöttnél meg kellett halni. S Izrael népe ez alatt a csapás alatt is csodálatosan megőrizték. A bárány vére az ajtón a jel, amely az öldöklő angyalt nem engedi belépni a házba. A Bárány vére az igazi husvét. Bárányé, a Krisztusé, az a jel, amely alatt kell nekünk is menekülnünk, ha el akarjuk kerülni az ítéletet. A bárány vére alatt hit által menekülhetünk, alatta hit által maradhathatunk.

Apr. 29. I. Pét. 4: 12—19, II. Móz. 12: 29—42. Akármilyen sokáig lássék is az út, mintha Isten népe volna a gyengébb végül mégis csak azé a diadal, s az ellenségnek kell megrettennie és visszavonulnia. Isten népének még az anyagiak miatt sem kell aggódnia, az Ur azt is megadja, amestük táplálására, földi életük fenntartására szükségesek. Sőt még az az ígélet is beteljesedik rajta: „Mikor jó akarlat van az Ur valakinek utaihoz, még annak ellenségeit is jóakaróvá teszi.” (Péld. 16: 7.)

Apr. 30. I. Pét. 5. Zsolt. 23. Aki a Pásztor nyájához tartozik, az napról-napra tapasztalja, hogy semmiben sem kell szünetet szenvednie. Hű pásztora gondoskodik testi és lelki szükségeiről, vezeti az igazság útján, megőrzi a gonosztól, s elvesztőle a halálnak félelmét. Bizony, akinek életében a legnagyobb ellenség, a halál, így meggyőzetett, annak nem kell a többi ellenségtől sem félnie, az bizton és bátran nyughatik hű pásztora kebelén. Vargha Gy.

Két úr gyönyörű villa mellett ment el, melyet pompás kert vett körül.
— Vajjon mennyit érhet ez a villa? — kérdezte az egyik.
— Nem tudom mennyit kérnek most érte. Azt azonban tudom, hogy az előző tulajdonosnak mennyibe került.
— Mennyibe? — kérdezte a másik.
— A lelkébe, — volt a felelet.